

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003394 16 Кж
Бања Лука, 08.9.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог М.М., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и његовог браниоца Ц.А., адвоката из Д., изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003394 15 К од 18.7.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 08.9.2016. године у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог М.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003394 15 К од 18.7.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003394 15 К од 18.7.2016. године оглашен је кривим оптужени М.М., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двije) године, изречена му мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, ослобођен трошкова кривичног поступка, а оштећена са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог.

Окружни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптуженом изрекне строжа казна у границама прописаним за кривично дјело.

Бранилац пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати

истом суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу тужиоца поднио је бранилац оптуженог, сматрајући да не стоје наводи изнијети у жалби, већ да постоје услови за ублажавање казне.

Одговор на жалбу браниоца није поднесен.

Републички јавни тужилац је на сједници другостепеног вијећа остао код изјављене жалбе, а предложио је да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је остао код своје жалбе и датог одговора на жалбу тужиоца, што је подржао и оптужени.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалба указује.

Жалба браниоца сматра да је траг занешења задњих точкова возила оптуженог, који је забиљежен на фотодокументацији и коришћен у доказном поступку, незаконит доказ зато што није евидентиран у записнику о увиђају, а исказом полицајца који је вршио увиђај и сачинио записник објашњено је да се не ради о трагу занешења задњих точкова возила и разлозима зашто није унесен у записник. Ови жалбени наводи су неосновани јер се спорни трагови налазе на фотодокументацији сачињеној на лицу мјеста, која са скицом лица мјеста представља саставни дио записника о увиђају. Према томе околност да одређени трагови са лица мјеста саобраћајне незгоде из субјективних или објективних разлога нису унесени и описани у записнику о увиђају, а налазе се на фотодокументацији која је саставни дио тог записника не чини такву фотодокументацију незаконитим доказом. Да ли су се на фотодокументацији заиста и налазе трагови занешења возила, које уочавају вјештаци Завода за ... Ф. ц. Б.Л. (у даљем тексту: Завод) и вјештак С.С., и да ли су се они налазили на лицу мјеста представља чињенично питање о чему ће бити ријечи у оквиру тог жалбеног основа.

Такође жалба критикује пресуду да није дала разлоге о томе зашто о одлучним чињеницама не прихвата налаз вјештака А.М., сматрајући га усмјереним на помагање оптуженом. Супротно овим наводима дати су разлози да суд не прихвата налаз овог вјештака зато што није цијенио трагове задњих точкова возила оптуженог које није евидентирала увиђајна екипа, а који су према налазима и мишљењима вјештака Завода и вјештака С. уочени на фотодокументацији као битни за утврђивање мјеста контакта возила. Суд ове разлоге употпуњава довођењем тог налаза у везу са налазима наведених вјештака и у контексту тих налаза сматра верзију коју заступа овај вјештак неодрживом. С друге стране, то нису разлози који оправдавају закључак суда да је налаз као такав усмјерен на помагање оптуженом, што жалба оправдано приговара али у конкретној ситуацији код датих разлога које смо већ изложили тај пропуст је ирелевантан.

Према томе неосновани су жалбени наводи браниоца о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з) и к) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Жалба браниоца приговара пресуди да је погрешно и непотпуно утврдила одлучне чињенице које се тичу постојања трагова возила, мјеста контакта, прихватљивости налаза вјештака и сходно томе изведеном закључку о одговорности за кршење саобраћајних прописа и учињено кривично дјело.

Ови приговори су тако систематизовани и конципирани да све доказе цијене само у оном дијелу који би одговарали закључку одбране о томе како се критични догађај одиграо. Дакле, докази се посматрају селективно, поједини дијелови издвајају из цјелине и не доводе у везу са другим доказима, па се због тога долази до чињенично неоснованих и неодрживих навода. Стање ствари у погледу утврђивања одлучних чињеница је сасвим супротно од оног које жалба износи.

Наиме, кључно питање од кога зависи правилно разрјешење ове кривичне ствари јесте да ли су на лицу мјеста остали трагови задњих точкова возила оптуженог. Од постојања трагова зависи правилност утврђених чињеница о уздужном и попречном положају возила, динамици кретања и мјесту контакта, а које у својим налазима детаљно елаборирају вјештаци Завода и С.С. Ову чињеницу суд потпуно и правилно утврђује прихватајући налазе наведених вјештака да су трагови који се виде на фотодокументацији постојали и на лицу мјеста али да нису евидентирани и у записнику о увиђају. Ови вјештаци су исцрпно, детаљно и увјерљиво образложили како утврђују постојање тих трагова, а суд је то провјерио довођењем налаза у везу са исказом свједока М.М. и налазом и мишљењем вјештака А.М. Када је утврђено постојање наведених трагова тада су налази споменутих вјештака о узроцима саобраћајне незгоде, за разлику од налаза вјештака А.М., увјерљиви и прихватљиви за утврђивање одлучних чињеница о кривици оптуженог. Они су сагласни да је оптужени својим возилом прешао на лијеву страну коловоза и ударио у возило оштећеног, а што је имало за последицу nanoшење повреда и смрт оштећеног. О томе је првостепени суд дао детаљне разлоге које у потпуности прихвата и овај суд.

Ова жалба приговара и утврђеном степену алкохолисаности сматрајући да је он био нижи прије саобраћајне несреће јер је оптужени конзумирао алкохол послје самог удеса. Степен алкохолисаности оптуженог суд је поуздано утврдио прихватајући налаз вјештака др В.К., који је дао увјерљиве и логичне одговоре на сва спорна питања, укључујући и могућност накнадне конзумације алкохолног пића и утицај тога на алкохолисаност. Суд основано цијени као неувјерљиве и зато неприхватљиве исказе свједока Р.Д. и М.С. да је оптужени послје саобраћајне незгоде конзумирао алкохол, а правилно цијени налаз вјештака К. да та чињеница, када би се и прихватила као истинита, нема утицаја на вриједност алкохолемије.

Овај суд је у вези са жалбом тужиоца и по службеној дужности испитао побијану пресуду у одлуци о кривичним санкцијама, па је утврдио да су казна затвора и мјера безбједности правилно изречене.

Првостепени суд је правилно као олакшавајућу околност цијенио ранију неосуђиваност оптуженог и чињеницу да оштећена не тражи његово кривично гоњење. Околности да оштећени није био везан сигурносним појасом, да му се у аутомобилу није активирао ваздушни јастук, као и његово слабо здравствено стање, не могу се цијенити као његов допринос извршењу кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја од стране оптуженог, што суд погрешно чини, а жалба тужиоца основано указује. Вожња ноћу брзином од 42,67 км, у конкретним условима пута и саобраћаја, не може се сматрати вожњом великом брзином да би се цијенила као отежавајућа околност, као ни евентуални умишљај оптуженог јер је он обилежје кривичног дјела за које је оглашен кривим, а што жалба тужиоца неосновано наводи. С друге стране правилно ова жалба указује да је алкохолисаност оптуженог таквог интензитета, да у оквиру умишљајног поступања условљава и очигледну неспособност за безбједну вожњу, због чега се она треба цијенити као отежавајућа околност у оквиру околности под којима је кривично дјело извршено. Међутим, када се све те околности цијене на наведени начин оне утичу на висину казне и дужину трајања мјере безбједности коју је изрекла побијана пресуда. Дакле, овај суд правилном оцјеном свих олакшавајућих и отежавајућих околности налази да су казна затвора у трајању од двије године и мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године права мјера којом ће се постићи законом прописана сврха кривичних санкција и кажњавања.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС жалбе одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић